

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ШЕСТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ

СВЕТИХ ОТАЦА ПРВОГ ВАСЕЉЕНСКОГ САБОРА

св.муч. Терајонѿ еѿ. Сардијски

Јн. 17, 1 – 13, зч. 56; Дай. 20, 16 – 18, 28 – 36, зч. 44.

свѣиѿи Теофан Зайворник

БЕСЕДА НА НЕДЕЉУ СВЕТИХ ОТАЦА ПРВОГ ВАСЕЉЕНСКОГ САБОРА
*(О томе да је ѿ правилно хришћанско исповедање шакво које исповеда
Исуса Христѿа као Бога свом душом – умом, вољом и срцем, а ѿде шѿ-
ѿа нема, шѿу је аријанство)*

Данас се света Црква сећа Светих Отаца, који су се прославили чврстином исповедања вере у божанство Господа нашег Исуса Христа, бранећи овај догмат и утврдивши га на Првом Васељенском Сабору. Свети Оци се истичу нашој пажњи и пошто вању и ради тога да би се њиховом ревносту и ми надахњивали да до крви исповедамо Божанство Господа и Спаситеља нашег и да се храбро наоружавамо против свега што Му се противи. Како у данашње време можемо да испуномо ово што нам наша мајка Црква предлаже?

Да ли вам је познато то што је безбожни Арије богохулно проповедао? Он је проповедао да наш Спаситељ није Истинити Бог, иако Га је величао највелелепнијим називима. Такво је учење имало тенденцију да уништи само хришћанство, као једини пут ка спасењу. Јер, уколико Спаситељ није

Бог, онда нама нема спасења?! Јединородни Син Божији и Бог се стога и оваплотио, јер Премудрост Божија није изнашла други погоднији начин за наше спасење. Ми смо једно са људском природом Господа Исуса Христа; људска је природа у Господу ипостасно сједињена са Његовом Божанском природом и у Њему са Тројединим Богом. Верујући постају једно тело са Господом, а како је Господ Једно са Богом, у Тројици обожаваним, онда и сви верујући кроз Њега улазе у јединство или у најтешњу заједницу са Триипостасним Богом. У овоме је сва тајна спасења! „Ја сам у Оцу“, говори Господ ученицима, „и ви у Мени“ (Јн. 14, 20). Због тога се молио Оцу: „Да сви једно буду, као ти, Оче, што си у мени и ја у теби, да и они у нама једно буду“ (Јн. 17, 21).

Видите ли да је одбацујући Божанство Господа и Спаситеља на-

својим умом и не схватајте ствари другачије него како их је Он представио у свештеном учењу Цркве или сагласно са овим учењем и руководећи се њиме. Поклањајте се Њему као Богу вољом, и не утврђујте себи другачији поредак живота од онога који је Он утврдио – за наше спасење. Поклањајте се Њему као Богу срцем, и не изналазите укуси у чему другом осим у Њему и Божанским стварима које су Његов печат“. Схватите браћо и сестре да у хришћанству није

он Својим учењем постане начело наших сазнања, својим заповестима – начело наших подухвата и својим складним устројењем Цркве – начело за наша естетска задовољства. Ко не поседује ово, тај аријанствује и за њега Господ није Бог. Ако није Бог, онда није ни Спаситељ. А онај коме Исус Христос није Спаситељ тај је жртва пропасти и потпада под осуду 318 богоносних Отаца који су учествовали на Првом Никејском Сабору, иако је споља гледано члан Цркве

Вѣина наших савременика срећу види у материјалном богатству. За њих је новац еквивалент среће и благостања. Али да ли новац може човеку донети истинску срећу? Може ли човек за новац купити пријатељство, верност и способност да воли и да буде вољен? Материјално благостање најчешће гаси унутарњи живот и преводи човека у оно што је спољашње. Цар Соломон се молио да од њега буду удаљени сујета и лаж, али исто тако да му не буду дати ни сиромаштво ни богатство. И богатство и сиромаштво притискају човекову душу и испуњавају је сталним немиром и бригом. Богатство још никог није учинило бољим. Напротив, у богатим породицама деца најчешће израсту у незахвалне егоисте. Код богатих људи обично атрофира саосећање и њихово срце на неки начин бива закључано у неку металну футролу. Није случајно што код просјака постоји изрека: „Не иди по милостињу у богаташке квартове.“

Да ли је богат човек заиста срећан? Наравно да није! Он има живу душу, а душа је од Неба, а не од земље и зато не може да се задовољи ничим што је на земљи. Тек што добије оно што је желела, она већ стреми нечем новом и жели још више. Човекова страст у ствари је душевна провалија која нема дна. Оно што нам се доскоро чинило благостањем, данас нам се чини сиромаштвом. Живот се претвара у сталну журбу у непознато, журбу у испразност. Таква душа никад неће рећи: „Ја сам добила оно што сам желела и сад сам срећна“, него потајно говори: „Како могу бити срећна кад на замљи није све моје.“

архимандритѿ Рафаил (Карелин)

најважнија гласна реч и спољашњост, већ унутрашње настројење. Господ је наш Бог тада када

Божије. Амин.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

шег, Арије покушао да уништи најнеопходнију карику у ланцу нашег сједињења са Богом, остављајући нас у ранијој мрачној удаљености од Бога или, што је исто, са Јеванђељем у рукама, желео је да подрије темеље хри-

се умом својим, вољом својом и срцем својим, уносећи Га у свој унутрашњи храм и постављају Га, као на Херувиме, на све силе Бога духа, тако да ове и немају никакво друго кретање осим онога које им даје Господ који седи на њима.

Христос је дошао у свет да би био распет, из љубави према Свом створењу. Прво је био распет, а потом је васкрсао. Веома је ниско да неко иште духовна задовољства – друга је ствар ако му је Христос дао да куша небеску сладост. Са друге стране, они који се баве, примера ради, хиндуистичком филозофијом, јогом и слично, еве што чине, чине са циљем да постигну некакво тобожње „духовно стање“, некакву „екстазу“, да осете насладу или да буду нешто више од других људи, а да се при томе не занимају за друге.

свешти Пајсије Свештогорац

шћанства.

Ето због чега су се и побунили против њега сви свети Оци, који су по читавом свету ревновали за истинско спасење – сви који су ово спасење желели на самом делу, а не да само умују о њему. Овиме су они и нама дали пример да и ми на свој начин у условима нашег живота на сваки начин одбранимо Божанство Господа и Спаситеља нашег и да се наоружамо против свега што му је противно. Јер је и раније било, а и сада је много оних који су против Господа, односно против нашег спасења. Аријанство је званично одавно нестало, али неприметно, оно иде кроз хришћански свет и убира себи жртве међу онима који су немарни на делу спасења, а највише међу онима који исувише верују себи самима. Молим вас да се удубите у следеће мисли.

Они који исповедају Божанство Господа, свим својим бићем Му се поклањају као Богу. Поклањају му

У овоме је суштина тога што нашег Господа и Спаситеља исповедамо као Бога, а не једино у томе да устима прочитамо Символ вере. „Верујем... И у једнога Господа Исуса Христа“ и даље... Могуће је да се и док се ово чита изнутра (по настројењу духа) бити аријанац... Дакле, исповедајући Божанство Господа, требамо да га имамо за Бога нашег ума, Бога воље и Бога срца.

Ум има Господа за Бога, када без противречења прихвата учење које је Он донео на земљу и које су апостоли проповедали... Ако је некоме Господ Бог ума његовог, нда како он може, не само говорити, већ и помишљати нешто противно Његовом јасном учењу? Када Бог говори твар треба ћутке да усваја Његову реч као сопствени закон. Дакле, уколико неко не прихвата нешто из хришћанског учења, или неприхвата све у целости, или, прихватајући нешто, мудрује о томе, тада његов

ум не признаје Христа за Бога – болује од аријанства. Ово не значи да је богопротивно знати и још нешто осим хришћанског учења, већ да хришћанско учење треба да стоји на врху у да управља свиме. Усвој ово учење и са њим иди у област свих осталих сазнања, одбацујући све што није у сагласности са њим. Онај који овако чини, истински се поклања Богу умом, као Богу; ко чини другачије, тај аријанствује.

Воља има Господа за Бога када без противљења приклања свој врат под бреме Његових спасоносних заповести или када трпељиво и са добром надом иде путем спасења који је утврдио Господ и Спаситељ не изналазећи самоуверено своје сопствене путеве. Раније смо већ објаснили у чему се састоји овај пут. Поновити: примивши божанске силе у Тајнама и разгоревајући их у свим свештенодејствима Цркве иди, уз светлост вере, путем заповести, под руководством пастира, и спасићеш се. Ко се смирено подчињава овоме спасоносном бремену, тај се поклања Спаситељу као Богу, а ко ради другачије, тај је аријанац. Ало ово не значи да нам је само и једино дозвољено да ходимо на наведени начин. Не. Али управити свој унутрашњи живот по наведеном програму, а затим делај освећен и руковођен њиме у свим областима у којима ти је могуће делати: у породици, у економији, у ратовању, у државној служби – где год пожелиш, само немој дозволити себи да нарушиш овај поредак који нам је Господ поставио као закон и као услов спасења. Онај који поседује овакво настро-

јење, правилно исповеда Спаситеља као Бога, а онај који не поседује, јесте попут аријанаца.

Срце признаје Господа за Бога када, потпуно се прилепивши уз Њега, Њиме се Јединим наслађује и осим Њега, само ониме на чему је јасно изображен отисак Његовог лика, Његових особина, Његове благости, и нарочите блискости... Вероватно већ претпостављате куда ово води? Господ обитава у Цркви. Црквеност јесте Његова одежа, траг његовог миомира... Срце које воли Господа једино овде и налази сладост и покој... Наслађујући се једино духовним појањем, духовним живописом, духовним делањем, односно свештенодејствима; духовном поезијом, односно црквеним песмама... Овде је рај онога срца које Господа има за свога Бога. Ово не значи да нам нису дозвољена никакава задовољства: естетска (душевна), па чак и нека телесна... Не. Једино није дозвољено одвајати срце од Господа и прилепливати га ма чему осим Њега. Настрој своје срце тако да оно проналази истинско, растеређујуће наслађивање једино у свештеним стварицама и у свему ономе што је прекрасно Богом утврђено у Цркви, а затим погледај: која задовољства подстичу и појачавају ову насладу, па их прихватај и окушај, а која га ослабљују и гасе, и њих одбацуј. Ко овако ради, има Господа за Бога свога срца, а ко чини другачије, попут аријанаца је.

Такву нам лекцију данас предлаже Света Црква

Она нам напомиње: „Поклоните се Господу Исусу Христу као Богу